

Sygn. akt II Ka 552/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2022 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Karłowicz
Protokolant:	st. sekr. sądowy Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Sylwii Kiersnowskiej

po rozpoznaniu w dniu 29 września 2022 r.

sprawy **A. I.**

oskarżonego z art. 178 a §1kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 2 czerwca 2022 r. sygn. akt II K 487/21

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 520 złotych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 552/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 2 czerwca 2021 r., sygn. II K 487/121

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
	Zarzut apelacji obrońcy oskarżonego	
1.	<p>I. mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 2 § 2, 4, 7, 410 k.p.k. poprzez:</p> <p>1. bezpodstawne odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego A. I. (z których wynika, iż w dniu 29 lipca 2018 roku po wyjściu z lokalu P. V. w S. zajął miejsce na tylnej kanapie samochodu marki A. (...) nr rej. (...) stanowiącym własność J. I. (1) i podróżował w nim jako pasażer aż do dojechania tego pojazdu do Z., gdzie dopiero po zatrzymaniu się pojazdu na parkingu przy sklepie (...) na ul. (...) i zgaszeniu silnika przesiadł się na fotel kierowcy, na którym następnie zastali go śpiącego interweniujący policjanci) - w sytuacji gdy w sprawie niniejszej brak jest dowodu o treści zaprzeczającej wyjaśnieniom oskarżonego; uchybienie powyższe miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku z uwagi na fakt, iż Sąd I instancji nie uwzględnił treści wskazanych powyżej wyjaśnień oskarżonego przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy, co z</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p>

kolei skutkowało bezpodstawnym wydaniem wyroku skazującego;

2. nienależyte rozważenie treści zeznań świadków P. K. oraz E. R. - co w konsekwencji doprowadziło do poczynienia przez Sąd I instancji dowolnej i błędnej oceny, że:

- zeznania w/w świadków wskazują, iż podczas postoju samochodu A. (...) na parkingu w Z. nie widzieli oni, aby ktokolwiek z tego samochodu wysiadał, aby ktoś oddalał się od niego, aby osoby znajdujące się w tym pojeździe podczas postoju na parkingu zamieniały się miejscami, a nadto że w/w świadkowie nie zaobserwowali żadnego ruchu w tym pojeździe, nie słyszeli też dźwięku otwierania i zamykania drzwi w tym samochodzie oraz że z zeznań tych świadków jednoznacznie wynika, iż do momentu przyjazdu na parking funkcjonariuszy Policji nikt samochodu A. (...) nie opuszczał, nic w tym pojeździe się nie działo ani nie było widać w nim żadnego ruchu (str. 5 i 14 uzasadnienia wyroku);
- z zeznań w/w świadków nie wynika, aby oskarżony i świadek J. I. (1) podczas postoju na parkingu przy sklepie (...) w Z. zamieniali się miejscami, aby z tego pojazdu któryś z nich wysiadł, czy też aby pojazd ten opuszczała jeszcze jedna osoba, która mogłaby być jego kierowcą (str. 7 i 14 uzasadnienia wyroku);
- z zeznań w/w świadków wynika, iż nie widzieli oni, aby w pojeździe marki A. (...) - poza oskarżonym i świadkiem J. I. (1) - znajdowała się jeszcze jedna

osoba (str. 14 uzasadnienia wyroku) - które to uchybienie mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku z uwagi na fakt, iż Sąd I instancji uznał, iż zeznania świadków P. K. i E. R. są dowodami stojącymi w sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego oraz nie pozwalają na przyjęcie za wiarygodną wersję wydarzeń, zgodnie z którą wskazanym powyżej pojazdem kierowała inna osoba trzecia, która przed przyjazdem funkcjonariuszy Policji oddaliła się z parkingu i poszła zorganizować nieuszkodzoną oponę w celu jej wymiany z uszkodzoną oponą w lewym przednim kole samochodu A. (...);

3. zaniechanie ustosunkowania się do dowodu na k. 22 akt sprawy w postaci protokołu badania stanu trzeźwości świadka P. K. wykonanego w dniu 29 lipca 2018 roku o godzinie 10:24 (po upływie 6 godzin od zdarzenia opisanego w zarzucie aktu oskarżenia) w zestawieniu z datą przesłuchania w/w świadka widniejącą w treści protokołu (k. 29) oraz w zestawieniu z treścią zeznań w/w świadka złożonych na rozprawie w dniu 4 marca 2020 roku (o treści: „Byłem wypity jak mówiłem, nie miałem przy sobie alkometru, ale była to na pewno duża ilość alkoholu”) w kontekście oceny zdolności świadka P. K. do należytego obserwowania pojazdu marki A. (...) podczas jego postoju na parkingu w Z., obserwowania osób znajdujących się w tym pojeździe, obserwowania osoby (bądź osób) wychodzącej z pojazdu oraz zdolności świadka do usłyszenia odgłosu zamykanych drzwi samochodu marki A. (...) stojącego w odległości około 100-150

metrów od świadka - które to uchybienie miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku z uwagi na fakt, iż staranna analiza treści powyższych dowodów (oceniona zgodnie z zasadami wiedzy, logiki, doświadczenia życiowego i zawodowego) winna prowadzić do wniosku, iż ilość alkoholu znajdująca się w organizmie świadka P. K. podczas jego pobytu na drugim parkingu znajdującym się w odległości 100-150 metrów od parkingu, na którym zatrzymał się samochód marki A. (...) nr rej. (...) z uszkodzoną lewą przednią oponą (skutkująca tym, iż badanie w/w świadka elektronicznym urządzeniem pomiarowym na zawartość alkoholu przeprowadzone w dniu 29.07.2018 r. o godzinie 10.24 - czyli po upływie 6 godzin od zdarzenia opisanego w zarzucie aktu oskarżenia - wykazało obecność 0,22 mg/1 alkoholu w wydychanym powietrzu, zaś stan psychofizyczny świadka pozwalał na jego przesłuchanie dopiero w dniu 29.07.2018 r. o godz. 16.20) nie pozwalał świadkowi na poczynienie jakichkolwiek wiarygodnych ustaleń faktycznych w zakresie obserwacji samochodu A. (...), osoby (bądź osób) wychodzących z tego samochodu podczas jego postoju na parkingu, jak również w zakresie możliwości lub niemożności otwierania drzwi tego samochodu na podstawie zdolności usłyszenia przez świadka dźwięku zamykanych drzwi tego samochodu;

4. nienależyte rozważenie treści zeznań świadków (funkcjonariuszy Policji) M. K. (1), J. B., P. I., Ł. B. i D. M. we wzajemnym ich powiązaniu oraz w zestawieniu z zeznaniami świadka J. I. (1) i wyjaśnieniami oskarżonego A. I. - co w konsekwencji doprowadziło do

dowolnej i błędnej oceny, iż zeznania w/w świadków są dowodami przemawiającymi za ustaleniem, iż osobą kierującą samochodem marki A. (...) nr rej. (...) w dniu 29 lipca 2018 roku był oskarżony;

5. nienależyte rozważenie treści pisemnej opinii z zakresu badań genetycznych w zestawieniu z treścią zeznań świadka J. I. (1) złożonych na rozprawie w dniu 4 marca 2020 roku (str. 9 protokołu rozprawy) oraz dowodami w postaci zeznań świadków E. R., P. K., zeznań przesłuchanych w sprawie funkcjonariuszy Policji oraz protokołów z odsłuchu rozmów telefonicznych pomiędzy E. R. i dyżurnym K. w S. oraz rozmów pomiędzy funkcjonariuszami Policji - co w konsekwencji doprowadziło do poczynienia przez Sąd I instancji na str. 10 uzasadnienia zaskarżonego wyroku dowolnych, błędnych i sprzecznych z treścią wskazanych powyżej dowodów ustaleń i ocen, zgodnie z którymi wyniki badań genetycznych w zestawieniu z konsekwentnymi zeznaniami J. I. (1) oraz zeznaniami przesłuchanych w sprawie funkcjonariuszy Policji, świadków E. R. i P. K. a także z treścią protokołów z odsłuchu rozmów potwierdzają sprawstwo oskarżonego A. I. w zakresie czynu objętego zarzutem aktu oskarżenia i wskazują, iż do naniesienia śladu biologicznego przez oskarżonego na kierownicę samochodu osobowego marki A. (...) o nr rej. (...) doszło w czasie kierowania przez niego tym pojazdem w dniu 29 lipca 2018 roku, zważywszy, że jak wynika z zeznań świadków pojazd ten nie był udostępniany wcześniej oskarżonemu, a także brak jest wiarygodnych dowodów, aby oskarżony go naprawiał i odbywał

nim przed zdarzeniem jazdę próbną - które to uchybienie miało wpływ na treść wyroku z uwagi na fakt, iż należyte rozważenie treści pisemnej opinii z zakresu badań genetycznych w zestawieniu z treścią zeznań świadka J. I. (1) złożonych na rozprawie w dniu 4.03.2020 r. winno skutkować oceną, iż obecność profilu DNA oskarżonego w śladzie biologicznym ujawnionym na kole kierownicy samochodu A. (...) nr rej. (...) (zawierającym mieszaninę DNA pochodzącą od co najmniej 3 osób, w tym od osoby oskarżonego A. I. oraz świadka J. I. (1) i nieznannej, niespokrewnionej osoby) mogła wynikać z faktu, iż oskarżony pozostawił swój ślad biologiczny podczas sprawdzania przez niego w przeddzień zdarzenia opisanego w zarzucie aktu oskarżenia sprawności technicznej powyższego pojazdu m.in. poprzez wykonywanie rękami ruchów kierownicą tego pojazdu, mogła ponadto wynikać z faktu, iż ślad biologiczny na kierownicy tegoż pojazdu pozostawiony został przez trzecią (niespokrewnioną z oskarżonym i świadkiem J. I. (1)) osobę, która w chwili zaistnienia czynu zarzuconego oskarżonemu kierowała samochodem A. (...) nr rej. (...);

6. nienależyte rozważenie treści dowodu z pisemnej opinii z zakresu badań osmologicznych:

- skutkujące poczynieniem przez Sąd I instancji na str. 15 uzasadnienia zaskarżonego wyroku dowolnych i błędnych ustaleń i ocen, zgodnie z którymi:
- opinia powyższa nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy i nie jest dowodem jednoznacznym, zaś wyniki

badań osmologicznych opisane w opinii są niezrozumiałe,

- wynik badań osmologicznych w postaci braku zgodności śladów zapachowych pobranych z siedziska fotela kierowcy i z siedziska przedniego fotela pasażera samochodu osobowego marki A. (...) o nr rej. (...) z materiałem porównawczym pobranym od oskarżonego A. I. a także od J. I. (1) nie może przesądzać o tym, że oskarżony w dniu 29 lipca 2018 roku nie kierował wskazanym wyżej pojazdem,

- uchybienie powyższe miało wpływ na treść wyroku z uwagi na fakt, iż należyte rozważenie i ocenienie treści opinii z badań osmologicznych winno prowadzić wniosku, iż negatywny wynik opinii w zakresie zgodności śladu zapachowego oskarżonego ze śladem zapachowym zabezpieczonym na siedzisku kierowcy w/w pojazdu przemawia przeciwko uznaniu, iż oskarżony był osobą kierującą przedmiotowym pojazdem.

II. mogący mieć wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę tego orzeczenia poprzez przez dowolne, błędne, nie znajdujące oparcia w całokształcie zebranego materiału dowodowego, a przy tym niezgodne z zasadami wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania przyjęcie, iż osobą kierującą samochodem osobowym marki A. (...), nr rej. (...) w dniu 29 lipca 2018 roku na drodze krajowej nr (...) na odcinku pomiędzy miejscowościami U., gm. S. i Z., gm. Z. był oskarżony A. I. (co w konsekwencji doprowadziło do uznania oskarżonego za winnego

	popelnienia czynu zarzuconego mu w akcie oskarżenia) - podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na poczynienie powyższych ustaleń i na wydanie wyroku skazującego.
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Wniesiona w przedmiotowej sprawie apelacja przez obrońcę oskarżonego jako niezasadna, nie zasługiwała na uwzględnienie.</p> <p>Podkreślenia w tym miejscu wymaga, iż w każdej sprawie, kiedy oskarżony nie przyznaje się do winy i podaje okoliczności mogące świadczyć o jego niewinności, obowiązkiem organów postępowania przygotowawczego, jak i Sądu rozpoznającego sprawę, jest dokładne sprawdzenie obrony oskarżonego i poddanie ocenie dopiero tak zebranego materiału dowodowego (wyrok SN z 20.07.1987r., II KR 167/87, Inf. Praw. 1-3/1988, poz. 16). Zdaniem Sądu Okręgowego wyjaśnienia oskarżonego A. I., że nie kierował on pojazdem nie mogły być przyjęte jako pewnik i podlegały weryfikacji, jak pozostałe dowody, w szczególności w świetle zasad doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania (pkt I.1). Oskarżony na miejscu zdarzenia, bezpośrednio po kontakcie z policjantami, nie wskazał kto rzekomo miał kierować tym pojazdem, a takie wskazanie wydaje się logiczne w tego typu sprawach. Oskarżony mówił, że nie kierował pojazdem, a jedynie w nim spał. Następnie nie podał żadnych okoliczności pozwalających na weryfikację wersji o kierowaniu</p>	

pojazdem przez osobę trzecią i jej ewentualne potwierdzenie. Należy podkreślić, że przybyłym na miejsce funkcjonariuszom policji oskarżony i świadek J. I. (1) nie wskazywali na osobę trzecią, twierdzili, że nie kierowali pojazdem, a jedynie spali w nim (zeznania M. K. (1) i J. B. z postępowania przygotowawczego złożone w dniu 29 lipca 2018 roku oraz D. M. z dnia 20 września 2018 roku). Gdyby wskazali na osobę trzecią to ta informacja zostałaby zawarta w notatce urzędowej oraz następnie byłyby podjęte kroki celem ustalenia tej osoby. Na miejscu zdarzenia, tuż po kontakcie z policjantami nie miał oskarżony przesłanek do wskazywania takiej wersji, gdyż wtedy nie wiedział, że był obserwowany przez osoby postronne. W toku przesłuchania w dniu 8 marca 2019 roku oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, ale nie wskazał, aby pojazdem kierował inna osoba, a więc w swoim oficjalnym stanowisku procesowym nadal nie wskazywał istotnej okoliczności o kierowaniu pojazdem przez inną osobę. Nawet jeżeli oskarżony nie chciał podawać danych personalnych tej osoby to mógł wskazać okoliczności to uzasadniające np. obawę przed odpowiedzialnością karną. Wydaje się, że w takiej sytuacji osoba powinna wskazać „rzeczywistego” kierowcę, jeżeli sama znajduje się w stanie nietrzeźwości. Jednocześnie trudno przyjąć, że zarówno oskarżony, ale i właściciel pojazdu powierzyli pojazd całkowicie obecnej osobie, która miała rzekomo prowadzić ten pojazd. Świadek J. I. (1) w postępowaniu przygotowawczym nigdy nie potwierdził istnienia trzeciej osoby, która miała kierować pojazdem, a w toku

postępowania sądowego nie wskazał jednoznacznie, aby taką informację przekazywał policjantom, wskazując wprost, że nie pamięta. (k.407). Sąd Rejonowy w sposób zgodny z art. 7 kpk odrzucił wersję wydarzeń, w których oskarżonemu i jego towarzyszywi miał towarzyszyć trzeci mężczyzna.

Bezspornym pozostawało, iż świadkowie E. K. i P. K. od zgłoszenia zdarzenia na numer alarmowy poruszali się za autem oskarżonych, po zaparkowaniu przez nich zatrzymali się niedaleko w obrębie tej samej miejscowości. Bezspornym było również to, iż przybyli na miejsce zdarzenia funkcjonariusze Policji na miejscu kierowcy zastali A. I.. Wobec powyższego należało przeanalizować zeznania świadków, którzy obserwowali to co działo się tuż przed podjęciem interwencji (I. 3,4). Z zeznań E. K. i P. K. wynikało, iż nie odnotowali oni żadnego ruchu obserwowanego pojazdu po jego zatrzymaniu się w miejscowości Z.. Wyżej wymienieni świadkowie po przejechaniu obok pojazdu A. (...) i zaobserwowaniu w nim sylwetek dwóch (a nie trzech) mężczyzn pojechali swoim pojazdem o oddalony o około 100 metrów sklep i tam zaparkowali, po czym P. K. wysiadł z samochodu i wznowił obserwację pojazdu A. (...). Świadkowie podawali, że możliwy czas zaniechania przez nich obserwacji pojazdu A. (...) mógł wynosić około 4-5 minut, ale biorąc pod uwagę deklarowane w tym czasie czynności był to znacząco krótszy czas. Próba podważenia zeznań świadka P. K., który w chwili zderzenia znajdował się pod wpływem alkoholu nie powiodła się. Świadek nie tylko zapamiętał tor jazdy samochodu marki A. (...), ale również

niebezpieczną sytuację związaną z gwałtownym hamowaniem busa, świadek rozpoznał samochód jako należący do policjanta oraz skutecznie domagał się interwencji policji. Wszystkie te okoliczności świadczą, że spożyty alkohol nie zakłócał możliwości podejmowania logicznych i skutecznych działań, nie zakłócał też możliwości obserwacji zdarzeń, tym bardziej, że przekaz świadka P. K. zgodny jest z zeznaniami E. K., która nie znajdowała się pod wpływem alkoholu. Sąd I instancji zasadnie przyjął za wiarygodne zeznania tych świadków oraz zasadnie uznał że wyjaśnienia oskarżonego odnośnie istnienia innego kierowcy stanowiły jedynie nieudolną linię obrony, która nie mogła być uwzględniona w świetle innych wiarygodnych dowodów.

Zasady doświadczenia życiowego wskazują, iż gdyby znajdujący się w aucie dwaj nietrzeźwi mężczyźni obawiali się kontroli Policji, to po zatrzymaniu się w Z. niezwłocznie oddaliliby się z miejsca, zostawiając zamknięty pojazd, aby odsunąć od siebie wszelkie podejrzenia. A. I. mógłby zająć fotel kierowcy w razie zamiany miejsc tylko wówczas, gdyby w trakcie ewentualnej interwencji Policji, zamierzał wziąć na siebie winę za kierowanie pojazdem w stanie nietrzeźwości, czego nie zrobił. Nietrzeźwi mężczyźni po dojechaniu do Z. nie podjęli żadnych starań w celu naprawy uszkodzonego pojazdu i kontynuowania jazdy, nie wzywali pomocy drogowej, nie oglądali koła i rozmiaru uszkodzeń. Nie wiedzieli, że są obserwowani przez inne osoby, a więc zamknęli się od środka pozostając na miejscach – oskarżony kierowcy, a J. I. (1) pasażera i zasnęli.

Ocena zeznań świadków M. K. (1), J. B. i D. M. została dokonana prawidłowo. Również z zeznań D. M., jak również wskazanych wyżej zeznań policjantów, złożonych po raz pierwszy, a przez to najmniej oddalonych od wydarzeń, wnika, że oskarżony i J. I. (1) nie przyznawali się do kierowania pojazdem, nie wiedzieli jak znaleźli się na parkingu, nie mówili kto kierował pojazdem. Podawane okoliczności przez Ł. B. i P. I., że na parkingu usłyszeli od oskarżonego, że pojazdem kierowała osoba trzecia wynikały z faktu, że powziął on już informację o obserwacji pojazdu przez świadków, a przedstawiona relacja miała odsunąć podejrzenie o kierowanie pojazdem (pkt I. 4). Nie wszystkie fakty ustalone przez Sąd I instancji muszą być oparte na dowodach bezpośrednich, w tym przyznaniu się oskarżonego do winy, ale mogą wynikać także z nieodpartej logiki sytuacji oraz jednoznacznego kontekstu ustalonej sekwencji faktów ubocznych, na podstawie których doświadczenie życiowe nasuwa jednoznaczny wniosek, że dana okoliczność faktyczna istotnie wystąpiła.

Odnosnie badań materiału biologicznego z kierownicy pojazdu A. (...) nr rej. (...) i jego wyników, dowód ten nie przesądza o winie oskarżonego, aczkolwiek uzupełnia inne dowody (I. 5). Należy mieć na uwadze, że w toku postępowania przygotowawczego świadek J. I. (2) nie wskazał tak istotnej okoliczności, że dzień przed zdarzeniem oskarżony sprawdzał stan techniczny jego samochodu. Świadek jako funkcjonariusz policji doskonale zdawał sobie sprawę z wagi takiej wypowiedzi i miał pełną świadomość, jakie ślady

będą pobierane w związku ze zdarzeniem i stanowiskiem, iż żaden ze znajdujących się w pojeździe mężczyzn nie przyznaje się do kierowania pojazdem. Ta okoliczność pojawia się dopiero po uzyskaniu wyników badań i miała zmierzać do potwierdzenia wersji o kontakcie z pojazdem w innym okresie. Wbrew twierdzeniom skarżącego nie można wysnuć wniosku, że ślad biologiczny na kierownicy postawiony przez osobę trzecią pozostawiony został przez osobę, która w chwili czynu zarzuconego oskarżonemu kierowała pojazdem A. (...). Zeznań J. I. (1) i jego żony wynika, że samochód był pożyczany M. K. (2), ale również innym osobom podczas uroczystości ślubnej. Można więc wysnuć wniosek, że trzeci ślad biologiczny może pochodzić od wskazanych wyżej osób.

Słusznie uznano, że wynik badań osmologicznych w postaci braku zgodności śladów zapachowych pobranych z siedziska fotela kierowcy i z siedziska przedniego fotela pasażera samochodu osobowego marki A. (...) o nr rej. (...) z materiałem porównawczym pobranym od oskarżonego A. I., a także od J. I. (1) nie może przesądzać o tym, że oskarżony w dniu 29 lipca 2018 roku nie kierował wskazanym wyżej pojazdem. Niepewność tego rodzaju dowodu wynika już z tego, że A. I. został znaleziony na fotelu kierowcy, a przebywał tam do chwili kontroli, pobranie śladów nastąpiło bezpośrednio po upuszczeniu fotela, a jednak śladów zapachowych oskarżonego nie ujawniono.

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego błędów w ustaleniach faktycznych stwierdzić należy, iż w przypadku oparcia skargi

na zarzutach mieszanych, to jest twierdzeniu odpowiadającym kilku podstawom odwoławczym, jako podstawę odwołania należy powoływać zarzut tzw. pierwotny, a nie wtórny, stanowiący pochodną usterki pierwotnej. Nieodpowiednie jest bowiem powoływanie kilku zarzutów, gdy jeden z nich jest konsekwencją innego, bądź gdy zarzuty te wzajemnie się wykluczają. Skoro apelacja w badanej sprawie zarzuca obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść orzeczenia, to błąd ustaleń faktycznych jest pochodną owej usterki, bo jeden zarzut powoduje kolejne, aż po niesprawiedliwość wyroku. Często skutkiem nieprawidłowej oceny dowodów byłyby nie tylko błędne ustalenia faktyczne, ale również nieprawidłowa subsumcja oraz niewspółmierna kara. Przyjmowanie za podstawę apelacji wszystkich przyczyn odwoławczych jest zbędne, bo wystarczy przyjąć jedną z nich, a to pierwotną. Stwierdzenie jej spowoduje uwzględnienie apelacji i przeciwnie: oddalenie zarzutu pierwotnego spowoduje pominięcie rozważań odnośnie do zarzutów wtórnych (wyrok SA w Krakowie z dnia 03 grudnia 2014r., sygn. II AKa 192/14, KZS 2015/2/42, LEX nr 1602929). Uwzględniając powyższe zbędnym jest ponowne przytaczanie tej samej argumentacji warunkującej bezzasadność pierwszego zarzutu, którego pochodną jest zarzut dotyczący błędu w ustaleniach faktycznych.

Biorąc pod uwagę kategorię zarzutów podniesionych w apelacji, przy braku przesłanek z art. 440 kpk, Sąd Okręgowy nie miał podstaw, by odnieść się szczegółowo do rodzaju i wymiaru

<p>kary orzeczonej wobec oskarżonego. W powyższym kontekście, w ocenie Sądu Okręgowego, wystarczającym będzie zatem stwierdzenie, iż nie sposób uznać, aby zaskarżony wyrok cechowała rażąca niesprawiedliwość z powodu wymierzenia oskarżonemu za czyn z art. 178a § 1 kk kary najłagodniejszej rodzajowo, o stosunkowo niewielkim wymiarze (250 stawek), przy wysokości stawki dziennej zbliżonej do najniższej (20 zł). Analogiczne uwagi dotyczą orzeczonych środków karnych w granicach zbliżonych do najniższych w ramach ustawowego zagrożenia.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- o zmianę skarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego A. I. od popełnienia zarzucanego mu czynu;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Niezasadność zarzutów warunkowała niezasadność wniosku.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 2 czerwca 2021 r., sygn. II K 487/121	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność wniesionej apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
---------------------------------	-------------------------

II.	Na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk w zw. z art. 626 § 1 kpk i art. 8 w zw z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 520 zł kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze. Za takim rozstrzygnięciem przemawia sytuacja materialna oskarżonego, bowiem osiąga stały dochód, posiada majątek i jest w stanie uregulować należności sądowe.
-----	--

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 2 czerwca 2022r. sygn. akt II K 487/21		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana